

— Днесъ не е сѣбота?

— Не, Ваше Блаженство. Този просякъ не е отъ ония, надъ които извършвате обряда на Смирението. Той желае да говори лично, по своя работа...

Инокентий се замисли. Тъкмо тази сутринъ бѣше най-много заетъ. Трѣбваше да изпрати абата Гуидо въ южна Франция, за да замѣсти наскоро починалия неговъ легатъ Милоне. Трѣбваше да пише писма до Савойския графъ, до вдовицата на Ричардъ Лъвското сърдце — онеправданата отъ девера си Иоанъ кралица Беренгария, до Тулузкия графъ...

Какво можеше да иска отъ него този неизвестенъ просякъ?

Инокентий даде знакъ съ рѣка на златаря, че е свободенъ да си отиде и на капелана, че може да доведе странния гостъ. Следъ това се отправи къмъ низкото си свѣтло кресло отъ сребро и слонова кость, изкачи две стѣпала, седна, съ отравени къмъ вратата очи.

И изтрѣпна.

На прага бѣ застаналъ дрипавиятъ монахъ, който презъ нощта бѣ подпрѣлъ съ чудна, нечовѣшка сила падащата базилика на Латерана. Инокентий дигна треперяща рѣка, притисна я до сърдцето си. Затвори за мигъ клепачи. Отвори ги. Не. Той стоеше все тамъ, смиренъ и мощенъ, едновременно, съ кроткъ блѣсъкъ въ спокойнитѣ, властни очи, босъ, облѣченъ въ дрипава тъмнокафява туника, превързана съ вѣже презъ кръста.

— Кой си ти? Какъ се зовешъ? — попита тихо Инокентий, изправи се, приближи къмъ странника.

— Името ми е Франческо... — отвърна съ чистъ и ясенъ гласъ непознатиятъ. — Нѣкога се зовѣхъ по баща Бернардоне и бѣхъ рицаръ, който смѣташе, че съ орѣжие въ рѣка, проливайки кръвта на невѣрниците, може да служи Богу... Но после разбрахъ, че не любовь и християнско чувство къмъ ближния сѣ ме подтикнали да взема въ рѣка меча на кръстоносеца, а жажда за земна слава и богатства, за издигане надъ другитѣ люде и за веселъ животъ...